

תורה אביגדור

איפה?

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספטר
איורים: מירי וינרב

פרשת בא תשפ"ג

קרבו של אכילה

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת בא תשפ"ג קרבן של אכילה

אברמי ואחיו סימו זה עתה לאכל את ארוחת ראש-החדש הטעימה שהכינה עבורם אמא המסורה, שפלה דגים, אבטיח וסלט מלפפונים.

"תודה לך ה' על האכל הטעים והבריא, אמר אברמי. "ותודה לאמא שטרחה והכינה!" הוסיף בקול רם, כדי שאמא, ששהתה בחדר הסמוך, תשמע את דבריו.

"הי, הביטו לשם!" קרא נתן צבי בקול רם. "יש שם מצרים! בנראה שמפת חשך כבר הסתיימה!"

"היא הסתיימה לפני שבוע, לא שמעת?" אמר שמוליק. "וחבל שכן, כי כשנכנסנו לבית של ג'ובא המצרי בזמן מפת חשך, כשאף אחד שם לא היה מסגל לזוז וגם לא לראות דבר, שכחתי לבדק מתחת למטה אם הוא מחביא שם אוצרות."

"אני חפשתי מתחת למטה, אמר מיכאל. "לא היה שם כלום חוץ מהשוטים שג'ובא היה משתמש בהם כדי להכות באבא לפני שהתחילו המכות."

"אברמי, נשמע קולו של אבא מפתח הבית. "תוכל בבקשה לבוא ולעזור לי כאן עם משהו?"

אברמי זנק אל פתח הבית, וראה את אבא נכנס עם כבש קטן. "אבא, לשם מה הבאת את הכבש הזה?"

"משום שה' אמר למשה רבנו שכל אחד ואחד מבני ישראל צריך לקחת כבש ולהכניס אותו הביתה, כדי להקריב אותו לקרבן מיוחד בעוד שבועים. לקרבן הזה קוראים 'קרבן פסח', ולאחר שנקריב אותו, כלנו ניצא ממצרים!"

"באמת? איזה יפוי!" צעקו הילדים בהתרגשות, בעוד אברמי מסייע לאבא לקשור את הכבש למטה.

בדיוק אז, מצרי זעוף-פנים נכנס אל תוך ביתם.

"ג'ובא?" אמר אבא. "הרבה זמן לא ראינו אותך. טוב, האמת היא שכן ראיתי אותך, אבל... לא משנה... בקצור, מה אתה עושה כאן? זה לא מנמס להכניס אל תוך הבית של השני בלי לדפק! אתה זוכר שאני כבר לא עבד שלך, נכון?"

"כן, כן, אני יודע, ענה ג'ובא בקול מרגז. "באתי לכאן כדי להתפלל."

"להתפלל?" קרא אבא כבלתי-מאמין. "זאת אומרת שעזבת את העבודה זרה שלך ואתה מענין להצטרף לבני ישראל?"

"מה? לעזוב את העבודה זרה? השתגעתי?" הגיב ג'ובא.

"אהה... אז אם אתה רוצה לעבד עבודה זרה, למה באת לכאן?" שאל אבא. "כאן אנחנו עובדים רק את ה'!"

"האמת היא, שעברתי כאן על יד הבית, ושמעתי פגיעה של כבש, ומכיון שמאז מפת דבר ומפת ברד מצב הכבשים אצלי הוא לא אי אי אי, חשבתי שאוכל להכניס אליכם ולהתפלל קצת."

"מצטער, אמר אבא. "איני יכול לאפשר לך להתפלל לכבש הזה. הוא מיעד לקרבן."

"מה???" הזדעק ג'ובא. "אתם מתכוונים לשרוף את העבודה זרה היקרה שלי על המזבח? איך אתם מעזים לעשות דבר כזה? אין לכם טפח כבוד?"

M. Weinreb

"האמת היא, "אמר אבא. "הקרֵבן הזה אינו מיעד לשֵרֶפֶה אלא לֵאכִילָה."

"לֵאכִילָה?" שאל ג'ובא המְבֻלָּב. "אז זאת אומרת שזה לא קרֵבן. קרֵבן זה משהו ששורפים, לא אוכלים."

"אכן, כן הִיָּה עד היום, "ענה אבא. "אבל מעתה הכל השתנה. אתה זוכר מה אמר משה לפרעה בשנה שעברה? 'בני בכורי ישראל'. אנחנו בניו של ה'! ולכן, בעוד שאתם ושאר אמות העולם אינכם יכולים לאכל קרֵבן, אנחנו כן יכולים, משום שאנחנו הבנים של ה', ואנחנו עובדים אותו בכל פעלה שאנחנו עושים. גם כשאנחנו אוכלים ושותים, אנחנו עובדים את ה'. ולכן, כאשר ה' מצוה עלינו לאכל את קרֵבן הפסח, אכילתנו כְּמוֹהַ כְּהַקְרַבַת הַקְרֵבָן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ."

"לא הבנתי, "אמר ג'ובא. "איך יתכן שגוף האדם יכול להיות קדוש עד כדי כך שיחשב למזבח?"

"לא הייתי מצפה שתבין זאת, "הגיב אבא. "אנחנו עם קדוש. כל מציאותנו היא אך ורק לעשות רצון ה', וכל פעלותינו סובבים סביב נקדה זו. אתם עובדים את האלילים שלכם רק כדי לסיים עם העניין ולחזור לאכילה ושתיה, ואלו אנו אוכלים ושותים כדי שיהיה לנו כח לעבד את אלקינו. כל מטרת חיינו אינה אלא לעבד את ה', וזה הופך אותנו לאנשים קדושים, עד כדי כך שהגוף שלנו יכול לשמש כמזבח עבור קרֵבנות מסִימִים."

ג'ובא יצא מהבית מאכזב, ואבא פנה אל הילדים ואמר: "קינדערלאך, מה ששמעתם עכשו זהו למוד חשוב ביותר עבורנו. אנחנו עם ה', ואסור לנו לשכח שתכלית חיינו היא אך ורק לעבד אותו בכל פעלה שאנחנו עושים!"

שֶׁבֶת שְׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

צִידָה לְדֶרֶךְ

אֲנִי יְהוּדִי, וְגוֹפִי הַקָּדוֹשׁ הוּא מְזַבֵּחַ לַה'. אִינִי כְּמוֹ
כָּל אֶחָד אֲחֵר, אֲנִי יְהוּדִי קָדוֹשׁ, בּוֹ לְעַם הַנְּבֻחָר!